

Kazatel: Josef Hurta

Čtení: Sk 12, 20 – 24

Text: Mt 12, 22 – 30 *Tedy k němu přivedli posedlého, který byl slepý a němý; a uzdravil ho, takže ten němý mluvil i viděl. Zástupy žasly a říkaly: "Není to Syn Davidův?" Když to slyšeli farizeové, řekli: "On vyhání demony jinak, než ve jménu Belzebula, knížete démonů." Protože znal jejich smýšlení, řekl jim: "Každé království vnitřně rozdělené pustne a žádná obec ani dům vnitřně rozdělený nemůže obstát. A vyhání-li satan satana, pak je v sobě rozdvojen; jak tedy bude moci obstát jeho království? Jestliže já vyháním demony ve jménu Belzebula, ve jménu koho je vyhánění vaši žáci? Proto oni budou vašimi soudci. Jestliže však vyháním demony Duchem Božím, pak už vás zastihlo Boží království. Což může někdo vejít do domu silného muže a uloupit jeho věci, jestliže dříve toho siláka nespoutá? Pak teprve vyloupí jeho dům. Kdo není se mnou, je proti mně; a kdo se mnou neshromažďuje, rozptyluje.*

Milí přátelé, perikopa na dnešní 3. neděli v postě je z Lukáše 11. kapitoly. Já jsem pro své kázání zvolil její matoušovskou verzi. Řečeno velmi obecně, tato perikopa uvádí na scénu boj dobra se zlem. Jenže na čí straně je to dobro a na čí zlo? Kdo vidí věci správně, a kdo věří dezinformacím? Ano, dezinformace – tak se dnes kulantně říká prachsprosté lži.

Nuže, stalo se, že k Ježíšovi přivedli posedlého, který byl slepý a němý. Co to byla za posedlost? No to byla posedlost, kterou všichni velice dobře známe. Každý už jsme se někdy v životě potkali s člověkem, který je posedlý nějakou utkvělou představou a není s ním žádná řeč. Nevidí, neslyší, o ničem jiném není schopen mluvit. Nevidí svou zaslepenost, na žádné argumenty neslyší, není schopen říci nic jiného, než pořád dokola omílat tu jedinou myšlenku, která si ho osedlala. Jak Ježíš tomu posedlému rozmluvil jeho nekomunikativní ústa a jak mu otevřel oči, to se tu nepíše. Avšak zástupy nad Ježovou schopností osvobodit člověka jen žasly.

Ale našli se i tací, kterým Ježíšova schopnost vadila. A obvinili ho, že používá nelegitimní, ba přímo d'ábelské metody k tomu, aby lidem rozvázal jazyk, a oni se pak nebojí mluvit. Anebo že namísto jejich zatmělosti jim nasadí do hlavy jiného bubáka, který jim pak straší v hlavě neméně intenzivně. Prostě že vyhání čerta d'áblem. Dnes třeba např. z takových fet'áků. Je pravda, že jim křesťanská komunita pomůže z jejich závislosti, ale zároveň je uvrhne do jiné, protože z nich nadělá věřící křesťany. A to pak ateisté vidí rudě, protože pro ně je to vyhánění čerta d'áblem.

Ale farizeové nebyli žádní ateisté. Byli to ti nejzbožnější židé v Izraeli, alespoň tedy po formální stránce. A také oni obvinili Ježíše, že vyhání demony ve jménu Belzebula, knížete démonů. Důvod, proč to udělali však netkví ve snaze zabránit dalšímu uzdravování a zázrakům. Oni tím reagují na náladu ve společnosti, tedy v zástupu, který si klade otázku: „Není to Syn Davidův?“ Tuto otázku je třeba interpretovat ve smyslu: „Nechtěli bychom ho za krále?“ A tu farizeové vycítí nebezpečí a zareagují: „Ne, ne, ne! Co když za ním nestojí Bůh, ale naopak d'ábel!“ Aby zabránili počínajícím sympatiím k Ježíšovi, vysloví myšlenku přesně opačnou. Oni vědí, že vypustili dezinformaci, protože Ježíš nedělal nic jiného, než o co se pokoušeli jejich vlastní žáci. Ale potřebovali Ježíše zdiskreditovat, aby získali veřejnost na svou stranu. Však také nařčení z d'ábelství neříkají Ježíšovi, ale snaží se ovlivnit veřejné mínění. Ježíš ale jejich snahy rozloží neúprosnou logikou a odhalí tak pokrytectví farizeů.

„Každé království vnitřně rozdělené pustne a žádná obec ani dům vnitřně rozdělený nemůže obstát. A vyhání-li satan satana, pak je v sobě rozdvojen; jak tedy bude moci obstát jeho království?“ Ježíš těmito slovy ukazuje na absurditu farizejských argumentů. Každý vládce, který by dovolil své vládě a svým posluhovačům, obrátit se proti němu, by nemohl obstát. A postaví-li se vládcové nebo jen občané nějaké říše proti své říši, ta říše padne. Je naivní si myslet, že království, které se rozdělí a začne bojovat samo se sebou, tímto způsobem ovládne svět. Takové království se prostě jen zhroutí. Pokud by se takto choval váš nepřítel nebo velmoc, která vás ohrožuje, je to dobrá zpráva: má problémy sama se sebou a brzy po ní nic nezůstane.

Další Ježíšův argument zní: u svých vlastních žáků přičítáte uzdravování a zázraky jejich zbožnosti a spravedlnosti – a mě za stejné činy obviňujete z čarodějnictví a spolčení s temnými silami. Tento Ježíšův argument je velice přímočarý a jednoduchý: jestliže mě obviňujete ze spolků s ďáblem, co si počnete s vašimi žáky, kteří dělají totéž, co já. Vždyť oni sami vás za takový výrok odsoudí.

Ježíš dál pokračuje: „Jestliže však vyháním démony Duchem Božím, pak už vás zastihlo Boží království.“ Vrací se tak ke svému činu, kdy osvobodil člověka, který dosud nic neviděl a ke všemu mlčel. A Ježíš to komentuje: Jestliže ten člověk najednou vidí, co se děje a už se dál nebojí mluvit, pak je to proto, že se ho dotklo Boží království. Získal svobodu z Ducha svatého. A ďáblova říše se bortí, protože se tu střetla s říší Boží.

A Ježíš ještě nakonec přidá podobenství: „Což může někdo vejít do domu silného muže a uloupit jeho věci, jestliže dříve toho siláka nespoutá? Pak teprve vyloupí jeho dům.“ Je to skutečně podobenství. Ježíš pokaždé, když někoho vysvobodí z posedlosti, oloupí tím ďábla o jeho kořist. Proto Ježíš nemůže být ve službách ďábla, když ho sám okrádá. A aby mohl z jeho moci vytrhnout všechny ty, které si ďábel chtěl přivlastnit, tak musí ďábla nejprve spoutat. Je to válka Ježíše s ďáblem. Je to zápas o duše i o těla. Zápas o člověka. Ty, kteří se dostali pod ďábelskou moc se Ježíš snaží osvobodit a otevřít jim oči a ústa, aby ostatním vydali očitě svědectví o tom, jaké to je být sevřen ďábovou mocí. Aby lidé slyšeli autentickou výpověď o tom, co je skutečné zlo. Ďábel se snaží lidi umlčet, aby nikdo neslyšel, co on dělá. Proto uvaluje na lidi ducha němoty a slepoty. Dává lidem klapky na oči a brání jim mluvit pravdu. Ale Ježíš satanovy demony vyhání a otevírá oči slepých i ústa němých. A ti, kteří jejich svědectví uslyší, už nemají možnost zůstat neutrální a stranou. „Kdo není se mnou, je proti mně,“ říká Ježíš. A já už jen komplementárně doplním, že kdo je s Ježíšem, ten také nutně musí být proti tomu Belzebubákovi!

Modlitba: *Pane, dej, at' víme, na čí straně jsme. Ty jsi nebyl ve službách ďábla, ale naopak jsi s ním bojoval. Kéž i my bojujeme proti jeho lžím a věříme jen tobě, našemu Bohu a Pánu.*

Přímlybná modlitba: *Modlíme se za ukončení války. Prosíme, aby zavládl mír. Modlíme se, Pane, za státníky, aby postavili zlu a dělali co je v této chvíli správné. Prosíme, aby všichni lidé poznali pravdu o válečných zločincích. Prosíme, aby se informace o zabíjení civilistů dostaly tam, kde k nim lidé nemají přístup. Modlíme se za Rusko a jeho obyvatele. Pane, otevři jim oči, viděli co jejich prezident páchá na mužích, ženách a dětech. Otevři jim ústa, aby k tomu nemlčeli. Modlíme se za ruského prezidenta, abys ho v jeho vražedných plánech zastavil. Ty máš tu moc. Modlíme se za vojáky, aby už nemuseli zabíjet a nemuseli nikomu činit násilí. Modlíme se za lidi, kterým tanky a rakety zabily jejich blízké. Modlíme se za lidi, kterým tanky a rakety zbořily domov. Modlíme se za ty, kteří nestihli před válkou utéct. Modlíme se za ty, kteří přišli mezi nás a vydávají očitě svědectví o hrůzách války. Prosíme za potraviny tam, kde už lidé nemají co jíst. Modlíme se za naše krajaňské sbory na Ukrajině, za sbor v Bobemce a Veselýnivce. Pane, přijď tvé království do lidského utrpení a bída.*